

Földi Pálné Kislány Korában Testvérével

Ez a bátyám, amikor pici volt, és már itt vagyok én is. A bátyám örökölte az apai nagyapám nevét, aki Feith Péter volt, én meg a dédanyámnak a nevét, a Máriát. Ez a kép műteremben készült, a Ferenc körúton, 1930 körül. Állítólag üvöltöttem, mint egy sakál, és csak az anyukám ölében voltam hajlandó fényképezkedni. Ő nincs a képen, de lehet látni, hogy az anyukám ölében ülök, nagyon mérgesen. A testvéremmel nem igazán játszottunk együtt. Először is fiú volt, másodszor négy évvel volt idősebb nálam, úgyhogy ő jól fejbevágott engem, vagy belém rúgott kettőt. Aztán később, amikor már nagyobbak voltunk, rá voltam bízva. Kimentünk együtt a házból, én mentem randira, ő meg ment a dolgára, kilenckor találkoztunk a kapuban, és fölmentünk, hogy 'Megjöttünk!', mintha együtt töltöttük volna a délutánt. A bátyám egy ideig a jövődöbeli férjemmel egy iskolába járt Újpesten, a Viola utcába, majd az Árpád úti Szent István Gimnáziumban folytatta a tanulmányait [A báty valószínűleg az újpesti Könyves Kálmán Gimnáziumba járt, ami

egyébként nem az Árpád úton volt, hanem az István úton. -- A szerk.]. A bátyám leérettségizett, orvos akart lenni, de szó sem lehetett róla, hogy egyetemre menjen [lásd: zsidótörvények Magyarországon], hanem az apámnak a lakatosműhelyébe ment be, és ott dolgoztatott, mert azért valamit kellett csináljon, nem nézhette a falat egész nap. A bátyámat munkatáborba [lásd: munkaszolgálat] vitték, volt Kassa körül és Erdélyben is. De még visszajött Pestre, az Albrecht-laktanyába jöttek fel vidékről, ez már 1944. decemberben volt. Karácsony előtt bevagonírozták a munkatáborosokat, akkor már azokat is elvitték. Amíg lehetett, próbálták őket a parancsnokaik megmenteni, mert azért viszonylag emberségesek voltak, de aztán bevagonírozták és elvitték őket. Vonattal vitték őket, nem gyalog. És kivitték őket Ausztriába valahova. Úgy sejtem, Mauthausenben halt meg.